

LBRIS

We know
books

**LORETH ANNE
WHITE**

**TOT CE-AM
ASCUNS**

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

TRINITY

ACUM

Nici măcar nu știu când a început... Cu mult înaintea acelei nopți reci de noiembrie, când satelitul rusesc a lovit atmosfera terestră. În momentul în care s-a întâmplat, nici unul dintre noi nu a mai putut face nimic. Ca un tren care și-a urmat cursul pe șine, venind de la kilometri distanță, totul s-a întâmplat așa cum era plănuțit, implacabil.

Din podcastul despre crime adevărate
It's Criminal, „Uciderea Leenei Rai –
Sub Podul Diavolului“

Miercuri, 17 noiembrie. În prezent.

Privesc tractorul verde cum înaintează de-a lungul unui șir de plopi, în depărtare.

Copacii sunt desfrunziți, iar o ceață fantomatică plutește peste vale. Trei pescăruși planează și țipă în urma tractorului, coborând în picaj ca să prindă tot ce scoate la suprafață plugul, cu colții lui de metal. Nori grei ascund vârfurile munților din jur. O burniță ușoară începe să cadă.

– Credeam că pescărușii stau pe lângă mare, spune Gio Rossi. Asistentul meu de producție are mâinile

afundate adânc în buzunarele pardesiului negru. Tivul îi flutură în vânt. E frig. Un frig umed, care pătrunde adânc în oase și persistă apoi ore întregi.

– Pescărușii s-au mutat pe uscat peste tot, spun absentă. Atenția mea e fixată asupra femeii care conduce tractorul. Un Border Collie alb-negru stă lângă ea. Rachel Walczak. Fermieră ecologică. Detectivă pensionată. O singuratică, după cum se zvonește. Pământul rămas în urma ei este negru și ud.

– Căutători în gunoaie, spun încet. Supraviețuitori. Pescărușii se adaptează la oameni. Fiindcă-i văd ca pe o sursă de hrană. La fel ca urșii de pe aici. Sau ca ratonii din oraș. Totuși – arunc o privire către Gio –, suntem încă destul de aproape de ocean.

Ferma lui Rachel, Green Acres, e cuibărită în adâncul unei văi, între munți abrupti, sculptați de ghețari și străbătuți de avalanșe și râuri învolburate. Pare izolată. Aproape ostilă. Dar se află la doar patruzeci de minute cu mașina de orașul Twin Falls, în capătul nordic al golfului. Twin Falls însuși e la aproximativ o oră sau două spre nord de aglomeratul Vancouver, din nord-vestul Pacificului, un oraș care pare însă mult mai departe, pierdut în timp.

– Poate în linie dreaptă, murmură Gio, ascunzându-se și mai adânc în haina lui. Probabil ai nevoie de un snowmobil și de bocanci, ca să ajungi iarna pe aici. Nu-mi pot imagina un plug de zăpadă, pe drumul ăla întortocheat de pământ care duce până aici.

Zămbesc în sinea mea. Gio, cu pantofii lui de firmă, care acum sunt plini de noroi. Gio, care se potrivește mai mult în peisajul străzilor, barurilor și cafenelelor din centrul orașului Toronto. Sau Manhattan. Gio, care parchează o Tesla galben-aprins în garajul apartamentului său de lux de acasă și care nu este foarte

impresionat de dubița pe care am închiriat-o pentru proiectul nostru de podcast pe Coasta de Vest. Cu toate acestea, dubița este ideală pentru echipamentul de sunet și înregistrare pe care îl avem și poate servi drept studio improvizat. Am parcat-o pe marginea drumului, în spatele unor tufișuri, când am văzut tractorul apropiindu-se de poarta fermei. Gio și cu mine am mers mai departe pe jos, prin noroi, pe un mal abrupt, ocolind partea laterală a hambarului de lângă vechea fermă. De data aceasta, am vrut să evităm casa partenerului lui Rachel, Granger Forbes. Săptămâna trecută, când am condus până la Green Acres pentru a ne întâlni cu Rachel, Granger ne-a spus în termeni foarte clari că Rachel nu va accepta niciodată să vorbească cu noi.

Rachel Walczak nu mi-a răspuns nici la multele mesaje telefonice pe care i le-am lăsat. Și trebuie neapărat să-i iau un interviu detectivei care a lucrat la cazul Leena Rai, asasinată în urmă cu douăzeci și patru de ani. Ea este cheia. Fără Rachel, podcastul nostru despre agresiunea sexuală brutală și uciderea tinerei de paisprezece ani din Twin Falls nu va avea același impact.

Vântul bate în rafale. O perdea fină de burniță îmi mângâie fața și tremur din cauza frigului înțepător. Într-o zi ca asta – în aceeași lună –, trupul neînsuflețit al Leenei a fost găsit de echipa lui Rachel în apa tulbure de sub Podul Diavolului. Tractorul face un viraj larg.

– Se îndreaptă spre hambar. Vino! spun eu. Hai s-o conducem acolo. Încep să-mi croiesc repede drum pe câmpul umed. Încălțările mele Blundstones se afundă în noroi. Gio înjură, în timp ce îmi calcă pe urme.

– E clar că nu vrea să vorbească cu noi! strigă el, în spatele meu. Altfel, ți-ar fi răspuns la mesaje.

- Evident, repet eu. Dar faptul că Rachel mă evită nu a făcut decât să-mi întărească hotărârea. Oamenii care nu vor să vorbească au cele mai interesante lucruri de spus. Subiecții interviurilor care evită rețelele de socializare și societatea în general au, de obicei, ceva important de ascuns, motiv pentru care a o convinge pe Rachel Walczak să se destăinuie va fi o adevărată lovitură. Aproape că pot simți gustul. Gustul succesului. Proiectul acesta dă primele semne de reușită. Audiența și recenziile au crescut vertiginos, după difuzarea primului episod, acum o săptămână. Al doilea episod, care a fost difuzat ieri, a adus statistici și mai bune. Interesul presei este în creștere. Fiecare pasionat de crime adevărate, care așteaptă următoarele episoade, speră să afle informații de la detectiva Rachel Walczak. Cum l-a vânat pe criminal. Cum l-a interogat, cum l-a făcut să mărturisească. Cum l-a băgat după gratii.

- Nu te întoarce, dar să știi că îl văd pe soțul ei sus, la fereastra de la mansardă, spune Gio, venind în spatele meu. Se uită la noi. Probabil își încarcă pușca. Îi încălcăm proprietatea, ți-e clar, nu?

Continui să merg, din ce în ce mai entuziasmată, pe măsură ce tractorul se apropie de hambar. Mă mișc mai repede. Ploaia se intensifică, udându-mi părul. Ceața se îngroașă, se învâрте și se strecoară în jurul hambarului.

Gio se poticnește și înjură.

- Ai văzut? strigă el. Ai naibii cartofi mutanți. Abia îi acoperă noroiul. Mari cât capul meu.

Văd cartofii uriași. Rămăși în urmă la recoltare, prea mari pentru piață. Dar atenția mea rămâne fixată pe tractorul verde. Se oprește în fața ușilor hambarului. Femeia cu părul negru coboară. Poartă o șapcă de baseball, pantaloni de ploaie, o geacă de ploaie și cizme de

gumă murdare de noroi. Câinele coboară în spatele ei și începe să latre alergând spre noi, cu urechile ciulite. Amândoi ne oprim în loc. Este evident că ne-a văzut, dar continuă să ne ignore, în timp ce scoate o găleată cu napi din tractor și intră în hambar. Câinele continuă să latre, ținându-ne la distanță.

- Rachel? strig peste lătratul câinelui. Rachel Walczak? *Te rugăm*, putem vorbi cu tine?

Pentru o clipă, Rachel ezită chiar în spatele ușilor, dar apoi intră în vechea construcție de lemn și începe să fluiera. Border Collie-ul mai latră o dată și fuge în hambar după fosta detectivă.

Profit de ocazie și intru repede după ei, ștergându-mi ploaia de pe față.

- Rachel Walczak, sunt Trinity Scott, cocreatoarea și gazda podcastului despre crime reale *It's Criminal*, iar el este Gio Rossi...

- Știu cine ești.

Vocea ei este gravă. Răgușită. Autoritară. Își lasă găleata jos și ne privește. Ochiul îi sunt de un gri rece, iar genele, lungi și negre. Linii adânci îi încadrează gura puternică și lată. Din coada groasă care îi atârână pe umăr, împletită, dar udă, îi ies fire argintii. Este înaltă. Subțire și puternică, în ciuda faptului că e aproape suficient de bătrână, din punct de vedere tehnic, ca să-mi fie bunică. Mă face să mă simt mică, chiar dacă nu sunt. Rachel este tot ce speram să fie.

- Nu sunt interesată să vorbesc cu tine, spune Rachel. Aș vrea să pleci de pe pământul meu.

Am un moment de ezitare. Îi arunc o privire rapidă lui Gio. Ochiul lui întunecați se întâlnesc cu ai mei. Expresia din ei îmi oglindește gândurile: *Asta e ultima*

noastră șansă. Dacă o pierdem, nu vom mai avea o altă fereastră.

- A trecut aproape un sfert de secol, spun eu calm, cu inima bătându-mi în piept. Mă gândesc la Granger și la posibilitatea unei puști, și la faptul că încalcăm o proprietate privată. Cam în această perioadă a anului, echipa ta de scafandri a găsit cadavrul Leenei în acea apă stătută. Era frig. Ceață. Ploaia era pe punctul de a se transforma în lapoviță. Vântul adia dinspre mare. Fac o pauză. Rachel mijeste ochii ageri. Există o schimbare subtilă în postura ei.

- Aceleași mirosuri în aer, spun eu. Miros de fum de lemne. De frunze putrezite. De pește mort. De început de iarnă.

Rachel mă fixează cu privirea. Fac un pas timid mai aproape de ea. Îi văd liniile adânci, ca un evantai, de sub ochi. Nu sunt linii de la răs, sunt linii de oboseală. Simt cum mă cuprinde empatia. Polițista asta a văzut lucruri. A făcut lucruri. Acum vrea doar să fie lăsată în pace.

Câinele mârâie încet. Gio rămâne în spate.

- Soțul tău...

- Nu sunt căsătorită.

- Partenerul tău, Granger, ne-a spus când am plecat, săptămâna trecută, că nu vei dori să vorbești cu mine și îți pot înțelege reținerea.

- Oare chiar poți?

I se simte sarcasmul tăios în fiecare cuvânt.

- M-am documentat. Știu cum v-a hărțuit pe toți presa și cum ați ajuns să plecați din poliție. Dar ce vreau să vorbesc cu tine sunt doar detaliile concrete din ancheta morții Leenei Rai. Strategia din spatele ei. Cum l-ați adus pe detectivul Luke O'Leary. Cum l-ați făcut

pe ucigașul Leenei să mărturisească și astfel să ajungă după gratii. Acesta este scopul meu.

Rachel deschide gura, dar eu îmi ridic mâna și o opresc.

- Doar elementele de bază ale investigației, doamnă Walczak. Impactul morții îngrozitoare a adolescenței asupra micii comunități unite - asupra profesorilor, prietenilor, colegilor ei de clasă...

- Hart. Rachel Hart. Nu-mi mai spun Walczak. Își ia găleata. Iar răspunsul este nu. Îmi pare rău. Și, așa cum ai spus, nu am fost singurul detectiv de caz. Încearcă să vorbești cu Luke O'Leary. Sau cu Bart Tucker.

- Bart Tucker m-a trimis la un purtător de cuvânt al poliției. Detectivul O'Leary este îngrijit într-un ospiciu. Și e doar parțial lucid.

Rachel rămâne nemișcată. Devine palidă. Spune liniștită:

- N-am... n-am știut. Unde... care ospiciu?

- Pe Coasta de Nord. Lângă spitalul Lions Gate.

Privește în gol. Timpul se dilată. Apa picură în hambar. Într-un final se adună, iar trăsăturile îi devin dure.

- Vreau să plec din ferma mea. Acum!

Gio începe să se retragă din hambar. Dar eu rămân pe loc, iar inima îmi bate mai repede pe măsură ce simt că totul îmi scapă printre degete.

- Te rog, doamnă Hart. Pot face asta și fără tine. Și o voi face. Dar contribuția ta va face povestea mult mai relevantă. Podcastul meu nu urmărește senzaționalul, ci mai degrabă să înțelegem de ce. De ce o persoană aparent normală trece brusc linia spre o crimă foarte violentă? Care sunt zonele gri, aici? Ar fi putut cineva să vadă semnele mai devreme? Cum se face că o elevă normală dintr-un oraș normal, din nord-vestul

Pacificului, devine brusc victima unui eveniment atât de teribil? Scot o carte de vizită din buzunar și i-o întind detectivei pensionate. Te rog să o iei! Te rog să te mai gândești și să mă suni. Gio și cu mine vom face naveta între Twin Falls și zona Greater Vancouver, în timp ce vom continua să vorbim cu oamenii.

Gura lui Rachel se strânge. Înainte să ne întoarcă spatele, spun, cu cea mai calmă, plăcută și blândă voce:

– Când Clayton Jay Pelley a pledat vinovat, i-a privat pe toți de a-l vedea judecat în instanță. V-a privat de răspunsuri. Ploaia începe să bată zgomotos pe acoperișul de tablă al hambarului. Simt mirosul pământului. Dulceața paielor ude. Clayton Pelley i-a jefuit pe părinții Leenei. Nu numai că a luat viața fiicei lor, dar i-a privat pe Jaswinder și Pratima Rai și de motivele pentru care a făcut-o. Da, v-a spus cum a făcut-o, dar, conform transcrierilor, nu a explicat niciodată de ce a ales-o pe Leena. De ce violența. Nu te interesează, doamnă Hart, de ce Clayton Jay Pelley – un profesor aparent blând, un soț, un tată, un consilier școlar și un antrenor de baschet – ar face ceva atât de oribil, din senin?

– Unii oameni sunt pur și simplu bolnavi din naștere. Și nu vei afla „de ce“ de la el acum, nu după tot acest timp.

– A vorbit cu mine.

Rachel îngheață. Timpul pare că stă pe loc.

– Ce-a făcut?

– Pelley. A vorbit cu mine. La închisoare. A fost de acord să dea câteva interviuri. Înregistrate. Fac o pauză, analizându-i reacția. A promis să ne spună de ce.

Sângele se scurge din obrajii bătrânei detective.

– Clay a vorbit?

– Da.

– Nu a spus nimic douăzeci și patru de ani. Nimănu. De ce acum? De ce ție? De ce după tot acest timp? Se holbează la noi. Pentru că, în sfârșit, se califică pentru eliberarea condiționată? Asta e?

Păstrez tăcerea. Am pus momeala în cârlig, iar acum o ademenesc.

– Asta e, nu-i așa? spune Rachel, cu vocea mai puternică și ochii sclipitori. Îți face favoruri în așteptarea unei audieri la comisia de eliberare condiționată. Se va juca cu tine. Te va folosi într-un anumit scop. Iar tu o să cazî în plasă. Și vei târî familia Leenei înapoi în iad, făcând toate astea.

Eu rămân tăcută. Urmăresc ochii lui Rachel. Simt cum Gio devine tensionat.

– Ce ți-a spus? întrebă Rachel în cele din urmă, cu vocea întretăiată. Îi ofer din nou cartea mea de vizită. De data aceasta, fosta polițistă o acceptă.

– Primul nostru episod a fost difuzat săptămâna trecută. Al doilea a fost difuzat ieri. Adresa site-ului meu este acolo. Fac o pauză. Te rog, ascultă primele episoade. Apoi, sună-mă!

RACHEL

ATUNCI

Sâmbătă, 22 noiembrie 1997.

Urmăresc, de pe mal, unitatea de scufundări. Sunt înfoclită în haina mea impermeabilă, cu părul strâns în coadă. Șuvițele libere îmi biciuiesc fața în bătaia vântului înghețat, care bate dinspre mare. Este aproape amiază, dar ziua este întunecată și plină de nori care nu se dau plecați. Undeva în spatele norilor, sunetul unui elicopter începe să se estompeze. Căutarea aeriană a fost întreruptă din cauza vremii nefavorabile. Twin Falls este orașul meu natal. M-am născut și am crescut aici. Acum sunt detectiv aici, călcând pe urmele tatălui meu, șeful poliției, decedat recent. Sunt soție și mamă, așa că înțeleg durerea părinților Leenei Rai. Fiica lor de paisprezece ani nu a mai fost văzută de opt zile. Adolescența dispărută este de aceeași vârstă cu fiica mea, Maddy. Sunt colege de clasă. Și în aceeași echipă de baschet. Iar eu conduc echipa de căutare. Simt presiunea enormă. *Trebuie* să o găsec pe Leena. În siguranță. În viață.

Inițial, toată lumea a crezut că poate Leena făcea din nou o scenă, așa cum mai făcuse în trecut, și că se va întoarce singură. Dar, în urmă cu două zile, printre elevii de la Liceul Twin Falls, singurul liceu din oraș,

a apărut un zvon. Copiii spuneau că Leena Rai a fost înecată și că trupul ei plutește, „probabil“, undeva în râul Wuyakan. Râul Wuyakan izvorăște din înălțimea munților, se domolește și se lărgeste pe măsură ce se apropie de oraș, apoi își varsă apa sălcie într-un golf din apropierea unui depozit de sortare a buștenilor.

Imediat ce am aflat zvonul, am cerut o echipă K9. Poliția din Twin Falls a însărcinat, de asemenea, echipa locală de căutare și salvare să cerceteze malurile râului Wuyakan, începând de la o mlaștină aflată mai sus pe râu și întorcându-se spre mare.

Apoi, ieri-dimineață, o elevă – Amy Chan – a fost adusă la secția de poliție din Twin Falls de către mama sa. Amy susține că sâmbătă, 15 noiembrie, în jurul orei 2.00 dimineața, a văzut-o pe Leena beată, mergând împleticit pe trotuarul de pe Podul Diavolului. Am redistribuit imediat echipa în zona podului. Ieri, târziu, chiar înainte de lăsarea întunericului, echipa a localizat un rucsac care căzuse între bolovanii mari de sub pod, pe partea de sud a râului. Este o zonă în care adolescenții se adună ocazional pentru a fuma, a bea sau a se săruta. Stâlpii podului sunt desenați cu graffiti, mai sunt acolo și o saltea veche, bucăți de carton, cutii de conserve, sticle vechi și alte gunoaie. În interiorul rucsacului, am găsit un portofel. Acesta conținea cartea de identitate a Leenei, 4,75 de dolari și o fotografie uzată a unui vapor, având cuvintele *Africa Mercy* inscripționate pe carenă. Tot în rucsac, se afla și o cheie atașată de un breloc. Lângă rucsac, ascunse între pietre, am găsit un luciu de buze în nuanța „cherry pop pink“, un pachet ud de țigări Export „A“, o brichetă, o sticlă goală de Smirnoff, un fular tricatat pătat cu sânge și o carte de poezii udă, intitulată *Șoaptele copacilor*,

scrisă de un poet cunoscut din Pacificul de Nord-Vest. Pe pagina de titlu erau scrise cuvintele *Cu drag, de la A.C., UBC, 1995.*

În această dimineață, devreme, când căutările au fost reluate, echipa K9 a descoperit un adidas Nike, în care se afla o șosetă plină de sânge. Pantoful și șoseta au fost găsite pe malul nordic, sub pod. Părinții Leenei au confirmat că pantoful Nike era al fiicei lor, la fel și rucsacul, și eșarfa. Eșarfa fusese tricotată de bunica ei. Cheia era pentru ușa din față a casei familiei Rai.

Temându-mă de ce e mai rău, am chemat echipa de scafandri a poliției. În urmă cu două ore, după o ședință de informare, echipa a început căutarea sumbră sub apă.

Începe ploaia. Tremur în haina mea. Simt mirosul somonului mort care putrezește pe maluri. Vulturii pleșuvi ne privesc de sus, de pe ramuri fără frunze, așteptând ca poliția să plece pentru a se putea apuca din nou de ciugulit cadavrele de pește. Este un ritual anual specific acestei perioade, când somonii înoată în Wuyakan pentru a se reproduce, apoi mor. Mai târziu, la adăpostul întunericului, urșii, poate chiar și lupii vor veni să își ia partea. Gândurile mele se îndreaptă către mama, tatăl și fratele mai mic ai Leenei, care așteaptă vești în casa lor modestă. Singura lor fiică și soră nu s-a mai întors acasă după ce a participat la un festival „secret” al focurilor de tabără, în munții din nordul orașului. Copiii se adunaseră în pădure, într-un loc cunoscut ca „dumbrava”, pentru a arde schiuri și plăci de snowboard vechi, în semn de sacrificiu pentru Ullr, zeul nordic al zăpezii. Focul de tabără Ullr era o sărbătoare anuală în oraș, cu tot cu costume vikinge, dar primarul și consiliul din Twin Falls l-au interzis,

anul trecut, din motive de siguranță. Ritualul gălăgios începuse să atragă elementele negative din oraș, iar petrecerile nebunești duceau la sărituri peste foc în stare de ebrietate și la câteva incidente grave, soldate cu arsuri. Toată lumea era îngrijorată că cineva își va pierde viața chiar sub ochii lor.

Se pare că asta s-a întâmplat, oricum.

Leena a fost văzută la focul de tabără de cel puțin douăzeci de copii. Toți au afirmat că băuse mult. Unii au văzut-o cu un bărbat, dar nu au putut spune cine era. În acea noapte era lună plină, cerul era senin ca sticla, iar la ora 21.12, o rachetă rusească veche a reîntrat în atmosfera terestră și a explodat în comete cu cozi lungi și arzătoare, care au străbătut cerul.

Toată lumea s-a uitat spre cer. Cu toții își aminteau precis acel moment. Își aminteau cu exactitate unde se afla fiecare în acel moment, amintirile lor fiind ancorate de dungile portocalii strălucitoare, care străluceau pe cerul rece al nopții de noiembrie. Resturile rachetei au căzut în siguranță în Oceanul Pacific, în largul coastei statului Washington. Existau măcar aceste mărturii.

Dar, după acel moment, nimeni nu și-a amintit să o mai fi văzut pe Leena.

„Petrecerea scăpase puțin de sub control.”

„Fumam iară...”

„Multă băutură.”

„Poate... Cred că am văzut-o mergând în pădure cu un tip. Era înalt. Jachetă închisă la culoare. Blugi. Pălărie pe cap.”

„Nu, nu i-am văzut fața.”

„Era cu un tip, cred.”

„Un tip mare. Haină închisă la culoare. Pălărie.”

„Stătea pe un buștean lângă foc, cu un tip cu pălărie și haină mare... Nu, nu știi cine era.“

Îmi trec prin minte toate observațiile lor, în timp ce îi privesc pe cei din barca gonflabilă Zodiac. Ofițerii țin ferm cablurile atașate de doi scafandri aflați sub apă, poliștii Tom Tanaka și Bob Gordon. Sub luciul apei, în costume etanșe, aceștia înaintează orbește în apa tulbure, cu vizibilitate aproape zero. Apa de sub pod este plină de deșeuri periculoase – cărucioare de cumpărături, metal ruginit, sticlă spartă, cuie vechi și altele, mult mai rele.

Mă uit la ceas. E timpul pentru o nouă pauză. Mă cuprinde frustrarea.

– Hei, Rache?

Mă întorc, la auzul vocii. Este Bart Tucker, și el polițist în Twin Falls. Coboară până la mine cu grijă, peste bolovanii gri alunecoși, aproape de marginea apei.

Îmi întinde o ceașcă de cafea.

– Neagră, cu o linguriță de zahăr.

Fața mare, serioasă, și în mod normal palidă a lui Tucker e roșie de frig. Ochii îi lăcrimează în vântul sărat, iar nasul îi este roz. Mă gândesc la ochii roșii ai mamei Leenei și, în spatele lui Tucker, zăresc un grup de oameni care se adună pe vechiul pod cu trepte. Mă înfurii.

– Ce naiba? Dă-i jos, Tucker, dă-i naibii jos de pe podul ăla!

Furia este mai ușoară decât toate celelalte emoții care amenință să mă copleșească.

Tucker se poticnește printre bolovani și urcă până la șosea, cu cafelele după el.

– Tucker, așteaptă! Țip la el. Fii cu ochii pe ei, mai întâi, filmează-i. Vreau să știu cine e acolo, cine a venit la locul faptei, să vadă ce găsește poliția. Ar fi trebuit să

cer de la bun început o înregistrare video. Sunt polițist într-un oraș mic, n-am lucrat niciodată la o crimă, dacă despre asta e vorba. Ceea ce vreau acum este să o găsesc pe Leena în siguranță. Cu un prieten, poate. Dormind undeva. În alt oraș. Oriunde.

Numai nu aici.

Nu pe fundul golfului, în iarba-de-mare.

Se aude o mișcare în una dintre bărcile gonflabile. Un strigăt. Brațul instructorului se ridică. Capul cu glugă al unui scafandru iese la suprafață. Agentul Tanaka. Ochelarii lui sclipesc în lumina slabă.

Maxilarul mi se încordează. Inima îmi bate mai repede, în timp ce mă strecor printre bolovani, încercând să mă apropii. Un pescăruș țipă. Ploaia bate mai tare. Cornul feribotului de la fabrica de celuloză sună a jale în ceață.

– Camera! strigă scafandru către barca de asistență.

O cameră foto este trimisă către Tanaka, împreună cu un marker Pelikan. Tanaka folosește markerul plutitor pentru a indica locul unde a găsit ceva. Apoi coboară din nou. Bule de aer ies la suprafață. Unde circulare se răspândesc. Se întoarce sub apă pentru a fotografia ceea ce a descoperit exact în locul în care se află, înainte de a aduce la suprafață obiectul. Știu că scafandrii se apropie de o scenă subacvatică așa cum o face un detectiv pe uscat. Observațiile inițiale ale scafandruului de poliție pot deveni esențiale într-un caz. O investigație post-mortem începe în clipa în care un scafandru localizează un cadavru, deci trebuie să înțeleagă subtilitățile scufundării, înecului și anchetei legate de deces.

– Lenjerie intimă, strigă barcagiul către mine, în timp ce Tanaka scoate la suprafață un articol vestimentar. Chiloții sunt acoperiți de un mâl gri-închis.